

אמר אביי:

אזיר שלשה בסוכה גדולה,
ומיעטו בין בקנים בין בשפורדין -
הוי מעוט.

בסוכה קטנה,
בקנים - הוי מיעוט,
בשפורדין - לא הוי מיעוט.

והני מילי מן הצד,
אבל באמצע -

פליגי בה רב אחא ורבינא,
חד אמר: יש לבוד באמצע;
וחד אמר: אין לבוד באמצע.

מאי טעמיה דמאן דאמר: יש לבוד באמצע?
דתניא:

קורה היוצאה מכותל זה ואינה נוגעת בכותל אחר,
וכן שתי קורות,

אחת יוצאה מכותל זה ואחת יוצאה מכותל זה,
ואינן נוגעות זו בזו,
פחות משלשה - אינו צריך להביא קורה אחרת,
שלשה - צריך להביא קורה אחרת.

ואידך ! ?

שאני קורה ש' דרבנן.

ומאי טעמיה ש"א דמאן דאמר: אין לבוד באמצע?
דתנן (אהלות י:א-ב):

ארוכה בתוך הבית, ש"ב ובה פותח טפח -
טומאה בבית - כנגד ש"ב ארוכה טהור;

טומאה כנגד ארוכה - כל הבית כולו טהור...
אין בארוכה פותח טפח -

טומאה בבית - כנגד ארוכה טהור;

טומאה כנגד ארוכה - כל הבית כולו טהור.

ואידך ! ?

שאני הלכות טומאה דהכי גמירי להו.

דרש רבי יהודה ברבי ש"י אלעאי:

בית שנפחת וסיכך על גביו -
כשרה.

אמר לפניו רבי ישמעאל ברבי יוסי: רבי פרש ! ש"י
כך אמר ש"י אבא:

ארבע אמות - פסולה,

פחות מארבע אמות - כשרה.

דרש רבי יהודה ברבי ש"י אלעאי:

אברומא שריא.

אמר לפניו רבי ישמעאל ברבי יוסי: רבי פרש ! ש"י
כך אמר אבא:

של מקום פלוני - אסורה,

של מקום פלוני - מותרת.

כי הא דאמר אביי:

האי צחנתא דבב נהרא - שריא.

מאי טעמא ?

אילימא -

משום דרדיפי מיא,

והאי דג טמא כיון דלית ליה חוט השדרה -

לא מצי קאי; ש"י

והא קא חזינן דקאי !

אלא -

משום דמליחי מיא,

והאי דג טמא כיון דלית ליה קילפי -

לא מצי קאי;

והא קא חזינן דקאי ! ?

אלא משום דלא מרבה טינייהו דג טמא.

אמר רבינא:

והאידינא דשפכי נהר נתן ש"ב ונהר גמדא להתם -

אסירא.

אתמר:

סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין - כשרה;

רש"י

ובדברים אחרים יש ביניהם חילוק במשנה דאהלות והכא לא מיייתנן לה
כולה וזהו ראש הפרק ארוכה שבתוך הבית: הכי גמירי להו. מסיני דאין
לבוד באמצע ומהלכה לא גמרינן מידי אחרתי אלא ההוא דאתמר ביה:
רבי פריש. את דבריך: אברומא. מין דגים קטנים ואין שרצין ניכרין בהן:
של מקום פלוני אסורים. ששרצין גדילין באותו נהר ומרוב קוטנם אין יכול
להפרישם שאינן ניכרים: של מקום פלוני מותרת. שאין אותו נהר מגדל
שרצים כדמפרש: צחנתא. מין דגים קטנים: דבב נהרא. הנהר בכ
שמו: רדיפי מיא. קלות וממהרות לרוץ: חוט השדרה. נותן כח באדם
ובהמה ודגים להיות שדרתו עומדת בבריאות: והא קחזינן דקאי. בכמה
נהרות הרדופין במימיהן: קילפי. קשקשים: דלא מירבי טינייהו דג
טמא. אין טיט של אותו נהר מגדיל ומשקיץ שקצים ורמשים: והאידינא
כו'. שהוסבו לתוכן עכשיו והם מגדלין שקצים ומהן יורדין לאותו נהר:
סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין. כגון חצר המוקפת אכסדרה
כדפריש' במתניתין וסיכך באוירה של חצר וסמך הסכך על שפת קירוי של
אכסדרה ואין מחיצות פנימיות מועילות לסוכה דיש בתקרת האכסדרה יותר
מארבע אמות אבל לצד הסוכה יש לאכסדרה פצימין עמודין כמין חלונות
ובניהם פחות פחות משלשה כשרה דאמרינן בהו לבוד:

הוי מיעוט. וכשרה דלאו שיעור אזיר יש ולא שיעור סכך פסול יש:
בסוכה קטנה. ששיעורה מצומצם: בקנים הוי מיעוט. דאמרינן לבוד ואין
כאן אזיר: בשפורדין לא הוי מיעוט. ואף על גב דלא מזה ולא מזה יש
שיעור לפסול מיהו כיון דאיכא ג' טפחים בהדדי דנפקי מהכשר סוכה חשיבי
באפי נפשייהו ולא מצטרפין בהדה לאשלומה לשיעורא וליתיה לשיעורא
דסוכה: והני מילי. דאזיר פחות מג' לבוד ואינו פוסל בסוכה: מן
הצד. דאמרינן הרי הוא כלבוד מן הדופן: באמצע. אזיר בפחות מג' שלא
בסמוך לדופן: קורה היוצאה. להתיר המבוי ונתונה על רוחב פתח המבוי
מכותל לכותל וזו אינה מגעת לשני הכתלים: וכן ב' קורות כו'. ועל
כרחב באמצע אזיר פחות מג' שלא בסמוך לדופן: שאני קורה. דכל איסור
טלטול מבוי והלכות עירוב דרבנן הוא דמדאורייתא לא בעי תיקון הלכך
הקילו בה הכי דהם אסרו והם התירו אבל סוכה דאורייתא אי לא קים לן
לבוד באמצע הלכה למשה מסיני לא מצינן לאכשורה: ארוכה. בגג היא:
כנגד ארוכה טהור. כלים שתחתיה טהורים שאינו אהל המת אלמא אין לבוד
באמצע למהוי כוליה כסתום: כל הבית כולו טהור. שאין מאהיל על
הטומאה כלום: אין בארוכה פותח טפח טומאה בבית כנגד ארוכה
טהור טומאה כנגד ארוכה כל הבית כולו טהור. סיפא גרסינן כי רישא